

1

อิสระตรงหน้า

การจากลาที่มีแต่จะทำให้เศร้าหมอง
การจากลาที่มีกำหนดเวลาว่าจะกลับมาพบกันใหม่อีกครั้ง
เป็นการจากลาที่ไม่น่าหดหู่หนัก
...การจากลากับเมอร์ลินไม่ได้เป็นแบบนั้น
พอคาย่าตบไหล่ของเมอร์ลินเบาๆ ใบหน้าที่เต็มไปด้วยกระ
ก็ปรากฏรอยยิ้มงดงาม คาย่าเองก็ยิ้มเช่นกัน มันเป็นรอยยิ้มไร้เดียงสา
ที่ไม่ค่อยได้เห็นบ่อยนักบนใบหน้าของคาย่า
"น่าเสียดายจังนะคะเซฟ"
"ไม่ต้องเรียกว่าเซฟหรอก มันจี้กจี้หู"
"ฉันเรียกคุณว่าเซฟเพราะฉันนับถือและอยากเป็นเหมือนเซฟค่ะ"
คาย่าเอาแต่จ้องเมอร์ลินเงิบๆ อยากจะเอ่ยคำขอโทษออกไป
แต่ไม่รู้ว่าเธอจะต้องขอโทษด้วยเหตุผลอะไร ขอโทษที่ไม่อาจเติมเต็ม
ส่วนที่อีกฝ่ายยังขาดไปอย่างนั้นหรือ แต่เรื่องนั้นไม่ใช่หน้าที่ของคาย่า
ตั้งแต่นั้นอยู่แล้ว เธอมีหน้าที่ตัดสินใจและอาจจะแนะนำ ไม่ใช่การสอน

หรือถ่ายทอดความรู้ให้

ค้าย่ำทำดีที่สุดแล้วในแบบของตัวเอง เพียงแต่ถ้าเทียบกับโจเซฟ และมินจุนยังด้อยกว่าเท่านั้นเอง

ทำไมฉันจะต้องโมโหด้วยนะ

เป็นเพราะเธอไม่อาจแข่งหน้าพวกเขา เพราะไม่อาจแข่งหน้ามินจุน หรือเพราะเธอช่วยเมอร์ลินไม่ได้กันนะ ค้าย่ำเริ่มรู้สึกรังเกียจความคิด แบบนี้ของตัวเอง ยิ่งมานั่งคิดถึงการเอาชนะในสถานการณ์แบบนี้ ก็ยิ่งแสดงให้เห็นว่าเธอเห็นแก่ได้มากเพียงใด

ค้าย่ำลูปแก้มเมอร์ลินอย่างแผ่วเบา ใบหน้านี้ช่างไร้เดียงสา อ่อนเยาว์ และกล้าหาญ กาลเวลาเป็นสิ่งน่ากลัว เมื่อครู่นี้ในใจของ ค้าย่ำยังเต็มไปด้วยความกระหายและความดุดัน แต่เวลาเพียงไม่นาน ความอ่อนแรงและความหวาดกลัวก็ก่อตัวแล้วหยั่งรากฝังลึกลงในใจ พร้อมทั้งจะเบ่งบานได้ทันที

"ครึ่งหน้าเจอกันในฐานะเซฟนะ"

"ถ้าฉันพยายาม ฉันจะได้เป็นเหมือนเซฟค้าย่ำมัยคะ"

"อย่าเป็นแบบฉันเลย ฉันก็แค่ดวงดีเท่านั้นแหละ ไม่ได้เป็นคนยิ่งใหญ่อะไรแบบนั้นหรอก"

"ฉันไม่ได้ชอบเซฟเพราะเซฟเป็นคนยิ่งใหญ่"

เมอร์ลินยิ้ม

"นอกจากเรื่องความเก่ง ฉันยังมองว่าเซฟค้าย่ำเท่มากๆ ฉันนับถือ และชอบเซฟค้าย่ำมาก และจะชอบต่อไปเรื่อยๆ ค่ะ"

พอได้ยินแบบนี้ค้าย่ำก็ไร้ซึ่งคำพูดใดๆ หลังจากที่ได้พบกับ มินจุนนี่ก็เป็นครั้งแรกที่ค้าย่ำได้เผชิญหน้ากับคนที่ชื่นชอบเธอมาก ขนาดนี้ เมอร์ลินหน้าแดงก่ำเพราะความเขินอาย

"ฉันจะเป็นเซฟที่ยอดเยี่ยมให้ได้ค่ะ"

"ขอมือถือหน่อย"

"มือถือ?"

เมอร์ลินทำหน้างง แต่ก็ยื่นโทรศัพท์มือถือของตัวเองให้อย่าง
ว่าง่าย คาย่ากดเบอร์ของตัวเองแล้วกดโทรออก พอเสียงเรียกเข้าดังขึ้น
ที่เครื่องของตัวเองคาย่าก็พูดว่า

"ถ้ามีอะไรสงสัยก็ติดต่อมานะ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาหารหรือเรื่อง
อะไร ถ้าช่วยได้ฉันจะช่วยอย่างเต็มที่"

"เซฟให้เบอร์ฉันเหวอคะ"

"ใช่"

คาย่าตอบหัวงงๆ

"ติดต่อมานะ"

แม้ว่าเสียงจะกระด้าง แต่เมอร์ลินก็ตั้งใจและรู้สึกขอบคุณเป็น
อย่างมาก สีหน้าของเธอเปี่ยมไปด้วยความสุขจนไม่น่าเชื่อว่าเป็นสี
หน้าของคนตรอบ ไม่แน่ว่าต่อให้เธอเป็นผู้ชนะการแข่งขันนี้ สีหน้า
ของเธอก็คงจะไม่มีความสุขเท่านี้อีกแล้ว

นั่นคือการปลอมโยนที่คาย่ามีให้กับเมอร์ลิน แต่ก็รู้สึกว่ายังไม่
เพียงพอ พอกลับมาถึงนิวยอร์กคาย่าก็อารมณ์ไม่ดีจนโคลอี้สังเกตเห็นได้
แต่คาย่าก็ไม่ยอมบอกว่าตัวเองเป็นอะไร นั่นอาจเป็นวิธีรักษาศักดิ์ศรี
ในแบบของเธอ

สองคืนหลังจากนั้นคาย่าอาบน้ำนานผิดปกติ เธอสวมชุดคลุม
ออกมาจากห้องน้ำ กลิ่นลาเวนเดอร์โชยมาจากตัวของเธอ เส้นผม
ที่เปียกหมาดๆ สัมผัสกับแก้มของมินจุน เส้นผมนั้นเย็นพอๆ กับสีหน้า
ของคาย่า

มินจุนเอื้อมมือไปแตะแก้มของคาย่าอย่างอ่อนโยน ดูจากสีหน้า ก็พอจะรู้ว่ากำลังโกรธ คาย่านั่งนิ่งสักพักก่อนจะเริ่มพูดขึ้นว่า

"เมื่อก็ฉันรู้แล้วละ"

"รู้ว่าอะไร"

"ที่ฉันไม่โหดเรื่องพี่เมอร์ลินตกกรอบไม่ใช่เพราะฉันเสียใจกับความพ่ายแพ้ของเด็กคนนั้น แต่ฉันทนไม่ได้ที่ตัวเองยังดีไม่พอ"

"เธอจะคิดมากเรื่องนั้นอีกทำไม"

"ฉันรู้สึกใจไม่สงบเลย" คาย่าพูดด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง

"ทุกครั้งที่เราพูดอะไรในฐานะโชตัสโกด์ผู้คนก็ต่างพากันตกใจ ส่วนเออร์เรกูลาร์แล็บแม้จะเหนื่อยในช่วงแรก แต่สุดท้ายทุกคนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่ามันคือความกล้าหาญและความท้าทายที่แปลกใหม่ พวกเขาชื่นชมว่านี่คือพลังของคนรุ่นใหม่ กระแสที่ได้รับจากเนื้อหาก็ดีมาก และตอนนี้เงินก็เข้ากระเป๋าเธอมาเรื่อยๆ ไม่ใช่เหรอ"

"นายคิดว่าเรื่องพวกนั้นเป็นเพียงฟองสบู่ที่ไม่นานก็จะแตกสลายไปหรือเปล่า"

"ไม่เห็นต้องใส่ใจเลย เราจะมีฟองสบู่สักก็ฟองก็ไม่เห็นเป็นไรนี่"

แววตาของเธอทั้งเกรี้ยวกราดและเศร้าหมอง เมื่อประสานสายตากัน มินจุนก็รู้สึกว่าดวงตาคู่นั้นช่างงดงามมาก มันเป็นดวงตาที่เขาเห็นมาตลอด แต่วันนี้แตกต่างออกไป วันนี้มันช่างดูน่าสงสาร

"ฉันเข้าใจตัวเองผิดไป"

"ยังไง"

"ฉันคิดว่าฉันจะทำทุกอย่างได้"

น้ำเสียงนั้นฟังดูเย็นชา

"ฉันคิดว่าตอนนี้ไม่ใช่ช่วงเวลาโรยเมล็ดพันธุ์ แต่เป็นช่วงเวลา

เก็บเกี่ยวแล้ว มันเป็นความคิดที่น่าตลกมากเลยใช่มั้ยล่ะ ฉันคิดว่าฉัน
จะได้ก้าวเข้าไปในโลกที่มีแต่คนพูดถึงฉัน ฉันจะได้ขึ้นไปอยู่บน
จุดสูงสุดของโลก"

มินจุนไม่ตำหนิความคิดนี้ของคาย่า ผู้คนจำนวนมากกล่าวถึง
คุณค่าของพวกเขามากเกินไปที่มีอยู่จริง ทุกคนต่างคิดว่าพวกเขา
เก่งกาจมาก ถ้าไม่รู้ลึกหยิ่งผยองไปถึงจะเรียกว่าแปลก

"แล้วเธอจะทำยังไงต่อไป"

"ฉันกำลังคิดอยู่"

คาย่าจึงเข้าไปในดวงตาของมินจุน ทำเหมือนกับว่าถ้าจ้องเข้าไป
ในนั้นแล้วจะได้พบกับคำตอบ หลังจากจ้องอยู่สักพักเธอก็ก็มลงซบไหล่
ของเขา

"เออร์เรกูลาร์แล็บ..."

เธอซ่อนสีหน้าของตัวเอง

"ฉันจะปล่อยมันไปดีมั๊ย"

ราวกับอายุที่ถามคำถามนั้นออกมา

มินจุนไม่ได้ตอบคำถามของคาย่าออกไปตรงๆ เพราะมันถือเป็น
คำถามที่ยากมากสำหรับเขาด้วย เออร์เรกูลาร์แล็บมีทั้งข้อดีข้อเสีย
ถ้าพูดถึงการแสดงความรับผิดชอบในตัวของคาย่าที่นี่คือเวลาที่ดีที่สุด
สำหรับสิ่งนั้น แต่จากที่ได้เห็นในแกรนด์เซฟ...มันไม่ได้พัฒนาเรื่อง
ความเป็นผู้นำในครัวให้กับเธอ

แต่แรกคาย่าเลือกการทำครัวแบบนี้มากกว่าการทำครัวแบบทั่วไป
ถึงจะพอรู้แต่เขาก็ไม่อาจให้คำตอบเธอง่ายๆ เพราะเขาเองก็ยังขาด
ประสบการณ์เช่นกัน จำเป็นต้องให้คนที่มีความสามารถกว้างไกลกว่านี้มาช่วย

พิจารณา

นั่นคือจูน

"ถ้าเลิกทำเออร์เรกูลาร์แล็บแล้วจะเอาอย่างไรต่อไปล่ะ"

"ก็คงจะเข้าไปทำงานในครัวทั่วไปค่ะ"

"ในฐานะเชฟนะเหรอ"

คายน่าหยุดนิ่งไปสักพัก ถึงแม้ว่าร้านที่เธอทำอยู่จะเล็ก แต่เธอก็เคยรับหน้าที่เป็นหัวหน้าเซฟมาก่อน ไม่สิ จะบอกว่าเออร์เรกูลาร์แล็บเป็นร้านอาหารขนาดเล็กก็คงไม่ใช่ เพราะมันถือเป็นร้านอาหารลำดับต้นๆ ที่ดึงดูดคำวิจารณ์ในแง่ดีจากนักชิมมากมาย ดังนั้นถ้าจะต้องไปเป็นเชฟเธอก็คงจะรู้สึกหดหู่ แต่ปัญหาไม่ใช่เรื่องนั้น

"คุณน่าจะเป็นเชฟได้ยาก"

"อะไรนะคะ"

"ถ้าไปเป็นเชฟในร้านธรรมดาคุณจะเรียนรู้อะไรจากที่นั่นได้ละ หัวหน้าเซฟคงจะไม่มีทางเหนือกว่าคุณอยู่แล้ว ว่าแต่คุณไม่เคยมีประสบการณ์ทำงานในครัวใช่ไหม"

คายน่าไม่อาจจะตอบอะไรได้ เพราะนั่นคือความจริง แล้วจูนก็ไล่เรียงสถานการณ์ต่างๆ ออกมา

"การได้ช้ชชนะในแกรนด์เซฟถือเป็นเรื่องโชคดีที่สุดสำหรับคุณ แต่มันก็เหมือนเป็นการผูกมัดคุณเอาไว้ หลังจากนั้นคุณก็ได้เป็นหัวหน้าเซฟ แต่แค่นั้นคุณก็ได้ไปตามที่ต่างๆ ทั่วโลก และตอนนี้คุณก็ได้ทำเออร์เรกูลาร์แล็บ มันคือการตัดสินใจที่ชาญฉลาด เพราะเออร์เรกูลาร์แล็บแสดงให้เห็นถึงความสามารถของคุณได้อย่างชัดเจน"

"แต่ไม่ใช่ความสามารถในแบบของหัวหน้าเซฟสินะคะ"

"แล้วคุณจะทำยังไงถึงเป็นหัวหน้าเซฟไปเพื่ออะไรล่ะ"

จุนย่อนถามกลับไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ คำถามที่คาดไม่ถึง ทำให้ค้าย่าทำหน้างุนงง ทุกคนที่เป็นเซฟต่างก็เฝื่อนอยากจะเป็นหัวหน้าเซฟกันทั้งนั้น เพราะมันคือตำแหน่งสูงสุดของการเป็นเซฟ

ไมลี ต้องบอกว่ามันเป็นตำแหน่งที่ดูเหมือนว่าจะสูงสุด

"พรสวรรค์ของคุณนี่คือของจริง"

จุนยอมรับอย่างหนักแน่น ค้าย่าคือเพชรแท้ที่ไม่ต้องเจียรไน และไม่ต้อยกไปกว่ามินจุนเลย ไมลี ต้องบอกว่าเธอผ่านการเจียรไนมาบ้างแล้ว เธอคือเพชรที่สมบูรณ์แบบ

"เออร์เรกูลาร์แล็บเป็นร้านอาหารที่ดีมาก พรสวรรค์ของคุณยิ่งใหญ่ถึงขนาดที่แค่มือของพนักงานพาร์ตไทม์มาช่วยก็เพียงพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องใช้เซฟ มองที่ความจริงสิ มีเซฟเก่งๆ สักกี่คนที่คว้าเอากีแยรติยศแบบนี้มาได้เท่ากับคุณบ้าง"

ค้าย่าพอจะเข้าใจสิ่งที่จุนกำลังพูด อันที่จริงเธอเข้าใจเรื่องนี้มาก่อนหน้านานแล้ว เพียงแต่...

"หัวหน้าเซฟจะส่องสว่างเมื่อเซฟทั้งหลายมารวมตัวกัน แต่คุณไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้น ไม่ต้องหีบยืมแสงสว่างมาจากใครคุณก็เปล่งประกายได้ด้วยตัวเองอยู่แล้ว คุณไม่จำเป็นต้องรอแสงจากดาวดวงอื่นเลย"

"แล้วถ้าฉันอยากจะมีดาวดวงอื่นๆ ด้วยล่ะคะ"

"ฉันจะไม่บอกว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกหรือผิด แต่บอกได้ว่ามันจะกลายเป็นการเลือกที่โง่"

"ถ้าฉันการเลือกที่โง่เลยเป็นการเลือกที่ผิดสินะคะ"

"แต่ปกติแล้วความสำเร็จก็มักมาจากคนโง่"

"นี่คุณกำลังเชียร์หรือกำลังห้ามกันคะ"

"ถ้าฉันห้ามคุณก็จะทำตามเหรอก ถ้าใจคุณไม่อยู่แล้ว ตัวคุณก็ไม่อยู่เหมือนกัน คุณไม่ได้มาที่นี่เพื่อทำตามความเห็นของฉัน แต่มาเพื่อต้องการจะยืนยันว่าสิ่งที่คุณคิดจะทำมันดีจริงหรือเปล่า"

จูนลุกขึ้นยืนแล้วมองผ่านผนังกระจกลงไปที่ถนนของนิวยอร์ก มุมปากของเธอมียิ้มที่ยากจะเดาความหมายได้

"โดยส่วนตัวฉันชอบการเลือกแบบโง่ๆ มากกว่า"

"ฉันจะเลิกทำเออร์เรกูลาร์แล็บ"

"เหรอก"

มินจูนไม่ตกใจสักนิด ตอนที่ส่งคยาไปคุยกับจูนเขาก็มีกลางสังหรณ์ อยู่แล้วว่าจะต้องได้ยินคำพูดประมาณนี้

"ฉันอยากเป็นหัวหน้าเซฟจริงๆ นะ"

เป็นเพียงแค่ว่าอธิบายสั้นๆ แต่มินจูนก็รับรู้ได้ทันทีว่าคยาต้องการอะไร

"คุยกับโคลอี้หรือยัง"

"เคยเปรยๆ ก่อนหน้านี้ว่าวันหนึ่งก็คงจะต้องเลิกทำเออร์เรกูลาร์แล็บ แต่ร้านนี้มันคือความทรงจำของเราเลยนะ"

คยาผินยิ้ม เออร์เรกูลาร์แล็บคือการสร้างความทรงจำและเป็นการสื่อสารให้โลกได้รับรู้ว่ายังมีร้านอาหารในรูปแบบนี้

"แล้วต่อไปจะทำอะไร"

"อาจจะเปิดเซฟหรือซูเซฟ ไม่รู้สิ"

คยากอดคอกพวงจ้องมินจูน ในดวงตานั้นแจ่มใสไปด้วยความรู้สึกไม่พอใจบางอย่าง มินจูนจึงรู้สึกไม่สบายใจนัก

"เราคงต้องแต่งงานกันแล้วล่ะ"

"หือ?"

"คราวก่อนนายบอกว่าถ้ามีร้านอาหารเป็นของตัวเองเมื่อไหร่ นายจะขอฉันแต่งงาน ไม่ว่าจะป็นร้านสาขาเวนิสของโรสโอสแลนด์ หรือร้านไหน ตอนนั้นก็ถือว่านายเป็นอิสระแล้ว"

"เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน เธอกำลังพูดอะไร"

"ฉันสั่งให้นายขอฉันแต่งงาน"

คาย่าพูดเสียงดังฟังชัด

"เพราะฉันจะตอบตกลง"

มินจุนตกใจจนทำอะไรไม่ถูกและไม่รู้จะพูดอะไรต่อดีกับการที่ เธอกำลังสั่งให้เขาขอเธอแต่งงาน

"นี่เธออยากเป็นหัวหน้าเชฟหรืออยากแต่งงานกันแน่"

"ปกติแล้วนายชอบเอาสถานการณ์ต่างๆ มาโยงกันไม่ใช่หรือ แล้วทำไมตอนนี้จะต้องให้สรุปแค่ออย่างเดี๋ยวละ ฉันอยากจะทำทั้งสองอย่างนั้นแหละ ฉันไม่อยากเลื่อนอะไรอีกแล้ว"

ทุกครั้งที่ยาคาย่าพูดถึงการแต่งงานมินจุนจะรู้สึกแปลกๆ เสมอ แต่หัวใจของเขาไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปจากเธอเลย ในแต่ละวันที่ผ่านไป ผู้หญิงที่ชื่อคาย่าเข้าครอบครองส่วนต่างๆ ในชีวิตของเขาทีละนิด และแน่นอนว่าคนสุดท้ายของชีวิตที่เขาอยากให้อยู่เคียงข้างก็คือคาย่า

แต่เขาก็ยังคงลังเล คาย่ายังอายุน้อย ช่วงเวลาที่เขาใช้ชีวิตกับ ช่วงเวลาที่เธอใช้ชีวิตก็มีความแตกต่างกัน อายุเพียงเท่านี้ยังเรียกไม่ได้ว่า เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว เขาจึงต้องครุ่นคิดอย่างหนักก่อนจะตัดสินใจแต่งงาน

สถานการณ์แบบนี้กลับแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงสำหรับคาย่า ถ้าเธอรักและอยากใช้ชีวิตร่วมกับคนคนนั้นเธอก็คิดถึงแต่การแต่งงานแน่นอนว่าบางคู่อาจจะพอใจกับการอยู่ด้วยกันมากกว่าการแต่งงาน

ไม่ต้องมีการผูกมัดซึ่งกันและกัน

แต่คำยาาก็ไม่ได้เกลียดการผูกมัดแบบนั้น ตลอดชีวิตที่ผ่านมา เธอเหมือนกับสุนัขที่ไร้เจ้าของ อยากไปไหนก็ได้ ไม่มีใครควบคุม เธอก็เลยอยากใช้ชีวิตในรูปแบบที่มีการควบคุมบ้าง เหมือนสิ่งอื่นใดเธออยากควบคุมมีเงิน อยากประทับตราลงบนตัวเขาตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า ไม่ให้ใครแย่งเอาไปได้

หรือจะสักรูปแหวนไว้ที่นิ้วดี

พักนี้การสักรูปแหวนกำลังเป็นที่นิยม...ไม่เอาดีกว่า แหวนควรเป็นแหวนจริง ถ้าจะสักสักสักชื่อเธอเอาไว้บนหน้าผากหรือต้นคอของเขาดีกว่า...แววตาของคายน่านักล้วงเงินมีเงินสัมผัสได้

"ให้เวลาฉันอีกนิดนะ"

"เวลาาา!"

คายน่าแสวงหากเสียงยาวซึ่งมีเงินเข้าใจปฏิภิกิริยานั้นเป็นอย่างดี เขาเอาแต่พูดว่ารัก ทว่าไม่เคยลงมือทำอะไรจริงจังเลย หรือถึงเวลาที่เขาจะต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว?

"ฉันให้เวลานายมาพอแล้ว และฉันก็รอมานานแล้วด้วย นายไม่จำเป็นต้องทำอะไรเวอร์ๆ หรือใหญ่โตหรอก ขอแค่คำพูดที่เราอยู่ด้วยกันเถอะก็แค่นั้น"

ดวงตาของคายน่าน้ำตา มีเงินตระหนักได้ในตอนนั้นว่า คายน่ากำลังตื่นเต้นมากซึ่งแตกต่างจากคำพูดที่เหมือนไม่ใส่ใจอะไร

"ฉันจะอยู่กับเธอ"

เขาพูดออกไป ในหัวของเขากำลังสืบสนว่าจะต้องพูดคำพูดอะไรออกไป จะต้องพูดแบบไหน แต่สมองของเขาก็ว่างเปล่าไปเมื่อเขาได้มองเห็นหน้าคายน่า

เธอไม่ได้คาดหวังคำพูดสวยหรูจากเขา แต่เธอกำลังคาดหวังในการตัดสินใจและรอยยิ้มหัวใจของเขา ถ้อยคำที่สละสลวยก็เป็นเพียงแค่อ้อยคำที่สละสลวย มินจุนตระหนักขึ้นมาได้เดี๋ยวนั้นเอง

"โอเค แต่งงานกันนะ"

"แต่งงานกันนะ?"

"เธอจะแต่งงานกับฉันมั๊ย"

ทั้งสองยังไม่ได้บอกใครเรื่องแต่งงานเพราะการจะแจ้งคนอื่นได้ก็น่าจะต้องมีวันที่กำหนดแน่นอนเสียก่อน แต่พวกเขาก็ไม่ควรปกปิดคนใกล้ชิด ดังนั้นโคลอี้จึงเป็นคนแรกที่ได้รับรู้ข่าวการแต่งงานของทั้งสอง

"แต่งงาน?"

"อืม ถ้าไปแอลเอรอบนี้ก็ตั้งใจว่าจะแต่งงานก่อนทำร้าน"

"ดีจัง ยินดีด้วยนะ"

โคลอี้ยิ้ม เธออดประหลาดใจไม่ได้ที่ตัวเองสามารถยิ้มได้ เธอเคยคิดว่าสักวันถ้าได้รู้เรื่องนี้เธอคงจะทำหน้าไม่ถูก เป็นเพราะไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นค้ายากับมินจุนก็ไม่มีวันแยกจากกันหรือเปล่านะ หรือเป็นเพราะโคลอี้วาดภาพช่วงเวลาในหัวของตัวเองมานานจนนึกว่ามันเกิดขึ้นไปแล้วกันนะ

ตอนนี้เธอถามตัวเองว่ายังชอบมินจุนอยู่หรือเปล่า ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ที่เธอเริ่มปล่อยวางความรู้สึกแบบหญิงชายที่มีต่อเขาไปที่ละนิด

มินจุนเป็นคนดี ยิ่งดีมากๆ ในฐานะเพื่อน เธอชอบท่าทีของตัวเองแบบนี้มากกว่าการต้องเห็นตัวเองร้องไห้ แม้การแต่งงานของพวกเขาอาจจะไม่สร้างความสุขให้กับโคลอี้เท่าไร แต่เธอก็รู้สึกยินดีกับพวกเขา

อย่างจริงใจ

ตอนนี้มันจบแล้ว

มันเป็นตอนจบที่โคลอี้เคยเฝ้าใฝ่ฝันมาตลอด แต่ก็ปรารถนา
ไม่อยากจะให้มาถึง เธอเริ่มคุ้นเคยกับการที่เธอเอาชนะไม่ได้ ไม่ใช่แค่
เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง แต่หมายถึงเรื่องอาหารด้วย
โคลอี้มักจะแพ้เสมอ แต่นั่นก็คือชีวิตในรูปแบบปกติที่สุด โลกใบนี้
มีคนแพ้อันล้านแปดพันกว่าคนที่มีแต่ชัยชนะเพียงอย่างเดียว

เมื่อเป็นเช่นนั้นทุกคนจึงเริ่มกลายเป็นผู้ใหญ่ เริ่มคุ้นเคยกับ
การไม่ชนะมากกว่าการชนะ ในขณะเดียวกันก็จะตระหนักได้ว่า
ความพยายามและความคลั่งไคล้ไม่ใช่เรื่องยิ่งใหญ่หรือเรื่องที่จะ
ส่งอิทธิพลกับโลกใบนี้ขนาดนั้น

โคลอี้ไม่อยากโตเป็นผู้ใหญ่ เธออยากมีชีวิตในแบบที่ไม่จำเป็นต้อง
ต้องเป็นผู้ใหญ่ แต่สุดท้ายเธอก็ต้องยอมรับความจริงของธรรมชาติ

"โคลอี้?"

พอดาย่าเรียกโคลอี้ก็กอดคาย่าแน่นพร้อมพึมพำอยู่ในใจ

ฉันแพ้แล้ว มันเป็นแบบนี้เสมอ

พอผละออกจากอ้อมกอดคาย่าโคลอี้ก็ยิ้มหวานเหมือนที่เคยทำ
ปกติ

"คิดจะมีลูกเมื่อไหร่หรือ"

"ไม่รู้สิ ยังไม่ได้คิดเลย"

"ขอบใจมากนะที่บอกฉันเป็นคนแรก"

"ไม่มีความลับระหว่างเรา"

น้ำเสียงของคาย่าเต็มไปด้วยความผ่อนคลาย คาย่าเป็นกังวลว่า
โคลอี้จะรู้สึกยังไง เธอเลยสบายใจกับปฏิกิริยาเช่นนี้ของโคลอี้

ความพ่ายแพ้เป็นเรื่องเจ็บปวดเสมอ แต่การเตรียมตัวล่วงหน้าก็จะทำให้มันกลายเป็นเรื่องที้งดงามและนุ่มนวล โคลอี้จึงไม่ใส่ใจกับความพ่ายแพ้มาก

โคลอี้จ้องมองผ่านกระจกออกไปด้านนอก ที่นี้สมกับเป็นโรงแรมที่ดีที่สุดในวนิวออร์ค แสงดาวส่องประกายระยิบระยับเต็มท้องฟ้า

"อีกไม่นานคงจะต้องบอกลาที่นี่สินะ"

หลังจากได้พูดคุยกับคยาถึงแผนการในอนาคตโคลอี้ก็ชวนมินจุนออกมาเจอกันที่บาร์ในคืนนั้น การที่ผู้หญิงชวนผู้ชายที่มีเจ้าของอยู่แล้วออกมาในยามวิกาลดูเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม แต่มินจุนก็ยอมออกมาเจอเพราะเขาเชื่อใจโคลอี้พอๆ กับเชื่อใจตัวเอง

โคลอี้ยิ้มหวานพลางพูดว่า

"ยินดีด้วยนะเพื่อน"

"ขอบใจนะ"

มินจุนยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มแฝงความกังวล เขาไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้เลย บางครั้งเขาก็เคยคิดว่าโคลอี้ทำอะไรผิดอย่างนั้นหรือ เธอก็แค่แสดงความรู้สึกที่แท้จริงของตัวเองออกมาเท่านั้นเอง แต่มันก็ทำให้เกิดความสัมพันธ์แปลกประหลาดที่ไม่รู้จะเรียกว่าเพื่อนดีหรืออะไรดี ตอนนีถึงเวลาที่ต้องแก้ไขความสัมพันธ์แบบนี้แล้ว

โคลอี้จิบเบรันดี วันนี้มันหวานกว่าทุกวัน

"ฉันรู้สึกว่าคุณเด็กมากเลย"

"เรื่องอะไรหรือ"

"รู้สึกเด็กมากจนทำให้มองว่านายดูที่สุดๆ ตั้งแต่ตอนที่ได้เห็นนายในบ้านแกรนด์เซฟแล้ว ตอนนี้นายโตเด่นจริงๆ เวลาทำอาหาร"

"ฉันก็แค่ชอบทำอาหาร"

คำตอบที่เป็นธรรมชาติของมินจุนทำให้โคลอี้หัวเราะคิกคัก สีหน้าของเธอไม่ได้บอกว่ากำลังเมา แก้มของเธอแดงระเรื่อ แต่ปกติแล้วแค่ดื่มเบียร์แก้วเดียวหน้าของเธอก็แดงแล้ว

"ขอโทษนะมินจุน"

โคลอี้พูดด้วยเสียงทุ้มต่ำ เธอยกแก้วขึ้นดื่มจิบก่อนจะวางลงอีกครั้ง เธอไม่อยากพูดในสภาพที่เมา แต่อยากพูดในสภาพที่สติสัมปชัญญะครบถ้วน

"เมื่อก่อนฉันเคยพูดว่าล้มเลิกทุกอย่างได้ ยกเว้นความฝัน ฉันขอโทษที่เคยเอานายมาใส่ไว้ในความฝันของตัวเอง ตอนนั้นฉันยังเด็กมาก ฉันเคยคิดว่าการแสดงความรู้สึกออกไปตรงๆ เป็นเรื่องที่ดีที่สุด"

"อย่าขอโทษเลย เพราะมันไม่ใช่เรื่องที่ต้องขอโทษสักนิด"

"ขอโทษที่ทำให้บรรยากาศระหว่างเราอึดอัด แต่อย่ากังวลไปเลยนะ เพราะวันนี้มันจบแล้ว จบจริงๆ"

โคลอี้ยิ้ม มินจุนคิดว่ารอยยิ้มนั้นช่างไม่ต่างจากรอยยิ้มของพี่สาว ความเป็นผู้ใหญ่กว่าอายุจริงเริ่มฝังอยู่ในตัวของโคลอี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

"เวลาอยู่กับพวกนายฉันชอบทำตัวเหมือนเด็กๆ ซึ่งฉันชอบนะ แต่ตอนนี้ฉันคิดว่าจะไม่ทำแบบนั้นอีกแล้ว เด็กก็ต้องเรียนจบแล้ว โตเป็นผู้ใหญ่ซะที"

โคลอี้ยิ้มอย่างโล่งใจ

"มินจุน ตอนนี้ฉันจะล้มเลิก"

นี่คือสิ่งที่โคลอี้อยากทำเป็นอันดับแรกเพื่อการเป็นผู้ใหญ่ของเธอ

...การล้มเลิก

พอโคลอี้ยื่นมือออกไปมินจุนก็ค่อยๆ ยื่นมือออกมาจับมือนั้น นี่คือมือของเพื่อนที่ไม่ได้จับมานานมากแล้ว มือที่นุ่มนวล อบอุ่น และบอบบาง ความเล็กของมือนั้นทำให้รู้สึกเสียดายเพราะมินจุนไม่สามารถทำอะไรเพื่อมือนั้นได้เลย

หลังได้สัมผัสมือของมินจุนโคลอี้ก็นึกไปถึงอ้อมกอดสุดท้ายที่ได้กอดเขาที่บ้านแกรนด์เซฟ ตอนนั้นเธอถูกเขาปฏิเสธ แต่เธอก็อยากทำให้อ้อมกอดนั้นมาเป็นของตัวเองให้ได้

ตลอดเวลาสองปีสิ่งที่โคลอี้ได้กอดเอาไว้คือความอาลัยอาวรณ์ ความดีใจ และความอยากครอบครอง แต่ตอนนี้ถึงเวลาที่ต้องปล่อยทุกอย่างไป คำถามทั้งหมดที่เคยสงสัยจางหายไปแล้ว โคลอี้ปล่อยมือมินจุน คนที่ยื่นมือออกไปก่อนคือเธอ และคนที่ปล่อยมือก่อนก็คือเธอเช่นกัน

"ยินดีด้วยนะเรื่องแต่งงาน"

เธอพูดเป็นครั้งที่สอง มินจุนยิ้มกว้างพลางยกแก้วบรันดีชนกับโคลอี้

โคลอี้เป็นผู้ใหญ่แล้ว และการที่จะยอมรับว่าโคลอี้เป็นผู้ใหญ่ได้ มินจุนเองก็ต้องเป็นผู้ใหญ่ด้วยเช่นกัน ในคืนนั้นทั้งคู่ต่างได้เพื่อนที่หายหน้าไปนานกลับคืนมา

การปล่อยวางของโคลอี้เป็นเรื่องน่ายินดี ตอนนี้เธอไม่ต้องคอยเฝ้ามองมินจุนกับคยาจากข้างๆ แต่จะมองตรงๆ จากด้านหน้าอย่างสง่าผ่าเผย

และในอีกไม่นานพวกเขาก็จะได้เผชิญกับโจทย์อีกสามข้อที่ต้องแก้

นั่นคือจะไปจากนิวยอร์กเมื่อไหร่ ใครจะไปบ้าง และจะไปที่ไหนต่อ

คำตอบของคำถามว่าไปเมื่อไหร่หนึ่งง่ายมาก ถ้าเตรียมตัวพร้อมเมื่อไหร่ก็ไปเมื่อนั้น ตารางของแกรนด์เซฟไม่ได้เป็นปัญหามากนัก รอให้จบการแข่งขันก่อนแล้วค่อยย้ายน่าจะสบายกว่า แม้ว่าการเตรียมทำร้านใหม่มีหลายอย่างที่ต้อจัดการ แต่ค่อยคิดวางแผนเตรียมร้านหลังจบแกรนด์เซฟก็คงจะไม่ได้เสียเวลามากนัก

"รู้สึกแปลกจัง"

"ปกติจะซื้อเสื้อตัวใหม่ก็ต่อเมื่อเสื้อตัวที่ใส่อยู่มันโหมม ว่ากันว่าช่วงเวลาที่เรามั่นใจในตัวเองมากที่สุดก็คือตอนที่เราใส่เสื้อตัวใหม่"

พอมินจุนตอบกลับคำพูดของคាយ่าโคลอี้ก็พูดเสริมว่า

"ฉันไม่รู้ว่าคุณเธอคิดแบบไหน แต่สำหรับฉัน ฉันชอบการทำอะไรไปเรื่อยๆ ซ้ำๆ มากกว่า"

"ซ้ำๆ?"

"ฉันใช้ชีวิตแบบนั้นมาตลอด รีบไปก็ไม่ได้รับประกันว่างานจะออกมาสมบูรณ์ บางทีกลับยิ่งซ้ำกว่าเดิมด้วยซ้ำ การทำอะไรรีบร้อนเกินไปมักจะส่งผลเสียมากกว่าผลดีนะ"

คาย่าพยักหน้าเห็นด้วย มันเป็นคำพูดที่ถูกต้อง

"เราต้องคิดกันก่อนว่าจะทำร้านอาหารแบบไหน อันดับแรกคือครัว พวกเขาตั้งใจจะทำงานในครัวด้วยกันนั่นแหละ"

คำถามนั้นทำให้คาย่าหันไปมองมินจุน ถ้าเป็นเมื่อก่อนคาย่าคงตอบกลับไปทันทีว่าไม่มีอะไรที่ทำได้ และอันที่จริงตอนนี้เธอก็ยังอยากทำงานในสถานที่เดียวกับมินจุน

แต่ว่าจะทำได้หรือ

มินจุนเติบโตขึ้นมา เขาพัฒนาไปคนละทิศละทางกับคาย่า

เรื่องการทำอาหารค้าย่าไม่ได้คิดว่าเขาอยู่เหนือกว่าเธอ ฝีมือของเธอก็เจิดจรัสพอๆ กับเขา

แต่ถ้าพูดถึงการบริหารงานในครัวมินจุนรู้จักคำว่าที่มดึกกว่าเธอ เขาไม่ใช่คนที่เปล่งประกายเพียงลำพัง แต่เขาทำให้ทุกคนในครัวเปล่งประกาย ความแตกต่างนั้นได้รับการยืนยันหลังจากมิซซึนในแกรนด์เซฟลิน์สุดลง

เธอตัวคนเดียว ไม่ว่าจะ เป็นช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกันกับมินจุนหรืออยู่คนเดียวจริงๆ สุดท้ายแล้วเธอก็ต้องเดินไปบนเส้นทางที่มองเห็นแต่ตัวเองเท่านั้น

หรือฉันจะไม่โห่เกินไป

แม้จะรู้ว่าตนไม่ได้เป็นแบบนั้น แต่ค้าย่าก็ดูถูกตัวเองก่อนจะผีนัยมออกมา เออร์เรกูลาร์แล็บถือกำเนิดขึ้นมาเพื่อคนจน อย่างน้อยมันก็คืออุดมการณ์ที่มีมาตั้งแต่แรก

แต่อุดมการณ์นั้นมีความหมายมากแค่ไหนกันเชียว

บรรดากลูกค้าที่มาเยือนเออร์เรกูลาร์แล็บมีสักกี่คนที่ยากจนเหมือนที่เธอคิดเอาไว้ มันน้อยมากเมื่อเทียบกับสิ่งที่เธอคาดหวัง ซึ่งก็ช่วยไม่ได้ เพราะที่ตั้งของร้านขึ้นชื่อว่าเป็นโรงแรมที่ราคาแพงลิบลิ่ว ทำเลที่ตั้งไม่ธรรมดา กระนั้นราคาของอาหารในเออร์เรกูลาร์แล็บก็ถูกมากจนแทบไม่น่าเชื่อเมื่อเทียบกับราคาห้องพักโรงแรม

ค้าย่าพอใจกับการถ่ายทอดอุดมการณ์ของตัวเองออกไปแบบนั้น แต่สุดท้ายแล้วมันก็เป็นเพียงแค่มุมมองของคนที่ยังไม่เคยลิ้มมาได้ไม่นานนัก ตอนที่เธอได้รู้ว่าความคิดของเธอไม่มีทางจะดำรงอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงและส่งผลกระทบในทางลบอะไรบ้างก็เป็นตอนที่เธอได้รับการชี้แนะจากผู้คนมากมาย

ร้านอาหารของค้าย่าไม่มีอนาคตสำหรับคนที่เป็นเซฟ

เธอทำอาหารที่ตีออกมาเสิร์ฟให้ลูกค้าและลดค่าใช้จ่ายในการจ้างพนักงาน ในมุมมองของลูกค้าอาจไม่ใช่เรื่องแย่ แต่ในมุมมองของพนักงานมันคือความน่าสยดสยอง

ยิ่งไปกว่านั้นคนที่เธอจ้างก็ไม่ใช่เซฟ แต่เป็นพนักงานพาร์ตไทม์ ถ้าโลกใบนี้วิเคราะห์ว่าวิธีแบบที่ค้าย่าทำเป็นวิธีที่ถูกต้องและทุกคนต่างพากันทำร้านอาหารในรูปแบบนี้เหมือนกันหมด เซฟที่เพิ่งเริ่มทำงานใหม่ๆ จะไปเรียนรู้การทำอาหารจากที่ไหน

ร้านอาหารของค้าย่าไม่ต่างจากร้านฟาสต์ฟู้ดที่จ้างพนักงานพาร์ตไทม์มาทำ พวกเขาแค่ทำอาหารที่ถูกกำหนดสูตรเอาไว้แล้ว โดยอาศัยหลักการกระจายงานจึงไม่อาจเรียกว่าเป็นเซฟได้ ทำให้ไม่มีเซฟหน้าใหม่แฉ่งเกิดจากร้านอาหารของค้าย่า

ยิ่งไปกว่านั้นค้าย่าก็ไม่รู้จักการเป็นผู้นำ

ก่อนหน้านั้นค้าย่าเคยถามโคลอี้ว่าเธอกำลังเดินอยู่บนเส้นทางที่ถูกหรือเปล่า ซึ่งโคลอี้ก็ตอบว่าการจะพิจารณาว่าถูกหรือผิดอยู่ที่ตัวเรา สิ่งสำคัญคือเรากำลังเดินอยู่บนเส้นทางที่อยากจะเดิน

ซึ่งบางทีเส้นทางนั้นอาจจะทำให้เสียใจ

ถ้าย้ายไปทำร้านใหม่เธออาจจะค้นพบตัวเองก็ได้ แต่ค้าย่าก็ยังไม่อยากที่จะทำขาย เธอไม่อยากจะหยุดตัวเองเอาไว้แบบนั้น

"มินจุน นายประเมินฉันหน่อยสิ"

พอมินจุนมองอย่างสงสัยค้าย่าก็พูดพร้อมทำหน้าแฉ่ง

"ฉันสามารถอยู่ในตำแหน่งไหนของครัวของนายได้ หัวหน้าเซฟ ชูเซฟ หรือเดมี่เซฟ?"

"หมายความว่าเธอจะทนได้ถ้าต้องเป็นเดมี่เซฟทั้งวันเหรอ"

"ถ้า นั่นคือความจริง"

คาย่าตอบกลับเสียงดังฟังชัด เธอไม่อาจจะยื้อยุดศักดิ์ศรีของตัวเองอีกต่อไป เพราะศักดิ์ศรีได้พังทลายลงอย่างโหดร้ายในแกรนด์เซฟไปแล้ว

มินจุนรู้สึกประหลาดใจ คาย่าเป็นเซฟที่เก่งและเปล่งประกายมาก แต่คนอย่างเธอกำลังสมเพชตัวเองถึงเพียงนี้ เหตุผลคืออะไรกัน ความด้อยค่าที่เธอรู้สึกคือความด้อยค่าที่แท้จริงหรือ เธอกำลังอยู่ในช่วงที่รู้สึกว่าคุณเองยังเก่งไม่พออย่างนั้นหรือ หรือมีบางสิ่งที่ไร้รูปร่างกำลังผูกมัดเธอเอาไว้

เขาไม่รู้คำตอบจึงพูดออกไปว่า

"ฉันประเมินเธอไม่ได้หรอก"

ทั้งมินจุนและคาย่าต่างก็เป็นคนที่ทนเก็บความลับได้ไม่นาน ถ้ามีอะไรเดียวเกี่ยวกับอาหารอยู่ในหัว ดังนั้นมินจุนจึงถ่ายทอดความคิดเรื่องการทำร้านอาหารใหม่ให้จุนได้รู้ แล้วหลังจากนั้นจุนก็ถ่ายทอดความตั้งใจนั้นของมินจุนให้เรเซลได้รู้อีกที่ผ่านโทรศัพท์

"เขาบอกแบบนี้หรือ"

"คะ เขายังไม่ได้คุยกับอาจารย์เรื่องสาขาหลัก...ไม่สิ เรื่องสาขาเวนิสเลยหรือคะ"

"ยัง"

"ถ้า งั้นก็หมายความว่าเขาคิดจะทำร้านอื่นสินะคะ"

น้ำเสียงเย็นชาของจุนทำให้เรเซลผืนยิ้มออกมา หลังจากที่ได้รับตำแหน่งผู้นำแห่งโรสไฮสแลนด์ที่มีกำหนดระยะเวลาสี่ปีจุนก็แข่งกระด้างกว่าเมื่อก่อนมาก

ดังนั้นเรเซลจึงกังวลใจทุกครั้งที่ต้องพูดคุยกับจูน ลูกศิษย์
ผู้ชาญฉลาดคนนี้กำลังแสดงหนามแหลมคมออกมา

"ดูเหมือนว่าเขาจะทำการบ้านที่ฉันให้ไว้เสร็จแล้วนะ"

"การบ้านอะไรหรือคะ"

เรเซลไม่ตอบ การที่เธอฝากความฝันของตัวเองเอาไว้บนบ่าของ
มินจูนเป็นเรื่องที่แย่มาก ส่วนมินจูนนั้นปรารถนาที่จะให้เธอใช้ชีวิตด้วย
หยาดเหงื่อและความมุ่งมั่นของตัวเอง

"การบ้านที่ยากนะ"

เรเซลตอบสั้นๆ แต่จูนก็เดาได้ในไม่ช้าว่าอะไรที่ยาก

เกวินเป็นแฟนคลับของคาย่า แต่ไม่ได้เป็นแฟนคลับธรรมดาๆ
ความคิดที่เกวินมีต่อคาย่ามันใกล้เคียงกับความเชื่อ

คาย่า โลกุตสเป็นหลักฐานที่บ่งบอกว่าชีวิตของเกวินสามารถ
เปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นเกวินจึงพยายามที่จะเรียนรู้ทั้งอดีต นิสัยใจคอ
ไปจนถึงความคิดของคาย่าที่ละนิด

วิธีการของเกวินก็ชัดเจนมาก นั่นคือการเสิร์ชหา เป็นเรื่องโศกคดี
สำหรับเกวินเพราะคาย่า โลกุตสคือคนดัง แค่ค้นหาด้วยชื่อเพียง
อย่างเดียวผลการค้นหาก็ออกมานับไม่ถ้วน และยังมีผลการค้นหาใหม่ๆ
ออกมาให้เห็นทุกวัน

"เธอเสิร์ชหาข้อมูลคาย่าอีกแล้วหรือ"

เคนเดินผ่านมาเห็นแล้วเอ่ยถาม หลายคนรู้ว่าเกวินชื่นชอบคาย่า
มาก แต่เกวินก็สร้างทำเป็นนั่งเวลาอยู่ต่อหน้าคาย่า

เกวินไม่ได้เป็นคนแปลกๆ ถึงแม้จะเคยติดยามาก่อน แต่จัดว่า
เป็นคนปกติธรรมดาตามาก อย่างน้อยต่อหน้าคาย่าเกวินก็แยกแยะได้ว่า

ตัวเองไม่ควรเปิดเผยพฤติกรรมที่ทำในยามปกติออกมา

เกวินค่อยๆ สำนวรณ์รอยแห่งอดีตของคาย่า ดูว่าเวลาเจอคนอื่น คาย่าแสดงสีหน้าแบบไหน พูดจาอย่างไร ภายนอกดูอวดดี แต่เนื้อแท้แล้วไม่ได้เป็นคนแบบนั้น ดังนั้นคาย่าจึงต้องเผชิญกับการถูกระรานทางไซเบอร์อย่างเลี่ยงไม่ได้

Victoria Santoro : จะว่าไปคาย่าก็มีแต่เปลือกนะ โชตัสไกด์กับการแข่งทำอาหารที่ปารีสนะอาศัยมินจุนทั้งนั้น ส่วนเออร์เรกูลาร์แล็บ...ฉันก็ยอมรับอยู่หรือกว่าเป็นการทดลองที่แปลกใหม่ แต่พักนี้ฉันก็วิจารณ์ในแง่ลบเยอะ การที่เซฟสักคนจะทำให้ร้านอาหารประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งไม่เห็นจะเป็นเรื่องยิ่งใหญ่อะไรเลย

L G Q : ฉันก็ไม่รู้หรือกระนะว่าเธอเป็นคนแบบไหน แต่ถ้าจะหักหน้าใครก็ต้องวิจารณ์ให้มีเหตุผลหน่อยสิ เธอคิดว่าคาย่าเป็นอย่างไรทุกวันนี้ได้เพราะดวงตั้งไหนหรือ การแข่งขันทำอาหารระดับนานาชาตินะเอาชนะด้วยแรงจากคนคนเดียวไม่ได้หรือกระ ขนาดมินจุนยังพูดเองเลยว่าได้รับความช่วยเหลืออย่างมากจากคาย่า แล้วเธอมีสิทธิ์อะไรมาวิจารณ์คาย่าแบบนี้

เมื่อได้อ่านการโต้แย้งที่พรั่งพรูออกมาเกวินก็รู้สึกพึงพอใจ แต่ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกหมดเรี่ยวแรง คนที่จ้องมุงร้ายทำลายคาย่านั้นพวกเขาต้องการอะไร เกวินถอนหายใจพร้อมหาข้อมูลต่อ แต่แล้วก็มีประโยคแปลกๆ ที่สะดุดตา

'มินจุนกับคาย่าจะแต่งงานกัน'

ทั้งสองคบกันมาได้สักพักแล้ว แฟนคลับก็อยากให้แต่งงานกัน

2

เชฟผู้ทำให้ประเทศสว่างไสว

"เธอบอกว่าใครจะทำอะไรนะ"

เจเน็ตยกขาที่กำลังนั่งไขว่ห้างลงแล้วเอนตัวไปด้านหน้า มาหา
พูดขึ้นด้วยเสียงลั่นเครือ

"สองคนนั้นบอกว่าจะแต่งงานค่ะ"

"ไม่ นั่นนะฉันรู้แล้ว ต่อจากนั้นนะ เธอบอกว่าอะไรนะ"

"ท้อง?"

"ฉันไม่เคยได้ยินเรื่องนั้นมาก่อนเลย"

เจเน็ตทำหน้ามึน เธอได้ยินเรื่องแต่งงานเมื่อสองสามวันก่อนแล้ว
ค้าย่ารีบโทรมาบอกด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นจนเจเน็ตคิดว่าค้าย่าคงจะ
อยากแต่งงานมานานแล้ว

แต่ค้าย่าไม่ได้พูดเรื่องท้อง ความจริงมันไม่ใช่อะไรที่ควรจะพูด
แต่ถ้านางเอกของเรื่องนี้เป็นค้าย่าพล็อตก็จะเปลี่ยนไป เพราะค้าย่า
ไม่ใช่คนที่ใส่ใจกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ และถ้าเป็นการแต่งงานเพราะ
ความจำเป็น ตอนที่โทรมาค้าย่าคงจะไม่พูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นถึง

ขนาดนั้น

"แน่ใจหรือว่าเป็นเรื่องจริง ฉันว่าน่าจะเป็นแค่ข่าวลือมากกว่านะ"

"แต่ก็มีหลักฐานปรากฏออกมาอยู่นะคะ"

มายาทำท่าเหมือนไม่อยากจะพูดคำนั้นด้วยตัวเอง เจเน็ตจึง
รีบถามออกไปทันที

"อะไร"

"ก็..."

ไม่นานมายาก็เล่าถึง 'หลักฐาน' ที่ชาวเน็ตต่างเล่าลือกัน เจเน็ต
ทำหน้ามึนงงชั่วคราว ก่อนจะทำหน้าที่มูวราวกับคนที่ได้ยินเรื่องไร้สาระ
ที่สุดในโลก

"ไอ้พวกประสาท"

"ปกติคนประสาทก็เร่ร่อนที่สุดในอินเทอร์เน็ตนั่นแหละคะ"

มายาแก้มองเธอออกตามเจเน็ตไปด้วย แต่เจเน็ตยังคงทำหน้าที่บึ้ง

"จะดีมีอะไรหน่อยมั๊ยคะ"

"มีเลมอนรีเบล่า"

"ที่นี่จะไม่มีได้ยังไงล่ะคะ"

"นั่นสิ"

ไม่มีทางที่ร้านอาหารระดับโลกจะไม่มีเลมอน มายาทำโมฮิโต้
จากเลมอนโดยไม่ใส่แอลกอฮอล์ให้ เจเน็ตดื่มความสดชื่นเข้าไป
หนึ่งอีกแล้วพึมพำเบาๆ

"ค้ายาคงจะโมโหมากเลยล่ะ"

"แต่บางทีอาจจะซำก็ได้ล่ะคะ เซฟไม่จำเป็นต้องเป็นกังวลไป
หรอกค่ะ เซฟค้ายาก็เข้มแข็งในแบบของเธอ ส่วนเซฟมินจุนก็
ไม่สะทกสะท้านกับเรื่องแบบนี้แน่นอน"

"เป็นห่วงเรื่องงานของเราก่อนดีกว่า"

เจเน็ตผินยิ้มแล้วลุกขึ้น วันนี้เป็นวันที่สำคัญมาก ได้ยินว่า
กรรมการตัดสินมิชลินจะมาวันนี้ คราวก่อนเกิดเหตุไฟไหม้ก็เลย
ยังไม่ได้ดาว แต่คราวนี้ต้องแตกต่างออกไป

ต้องได้สามดาว

ถ้าได้ต่ำกว่านั้นไม่ถือว่ามีเกียรติ แต่เป็นความอับอายขายหน้า
ยิ่งที่นี้เป็นร้านของเรเชล ถ้าไม่ได้สามดาวคงจะเป็นไปไม่ได้

เจเน็ตสุดท้ายใจเข้าลึก วันนี้โรสโอสแลนด์จะต้องทวงบัลลังก์
กลับมาให้ได้

"ทำให้คนบ้าพวกนี้หายไปยังไงดีนะ"

ค้าย่าจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ด้วยแววตาลุกโชน เธอวางเท้า
ทั้งสองไว้บนเก้าอี้ แขนข้างหนึ่งโอบกอดขาของตัวเองไว้ ส่วนมือ
อีกข้างหนึ่งก็กำลังขยับเมาส์ไปมา ท่าที่แบบนั้นดูน่าเกรงขามไม่น้อย

ถ้าเป็นเวลาปกติมินจุนคงจะตำหนิเรื่องท่านี้ของเธอไม่ว่า
จะในแง่ของสุขภาพหรือในแง่ของความสวยงาม แต่ตอนนี้เขา
ทำแบบนั้นไม่ได้ ต่อให้เธอกำลังทำท่าหกสูงเขาก็คงจะไม่พูดอะไร

ข่าวลือกระจายไปทั่ว ไม่ใช่ข่าวลือที่ใหญ่โตเพราะมันไม่ใช่เรื่อง
ผิดกฎหมายหรือเรื่องไร้จริยธรรม เมื่อมีข่าวประกาศแต่งงานปุบปับ
ข่าวลือประเภทนี้ก็ตามมาเป็นเรื่องปกติ

...ข่าวลือเรื่องห้อง

ชีวิตของคนดั่งมันเป็นอย่างนี้ี่เอง

ชีวิตแบบนี้มันน่าขบขันมากกว่าจะรู้สึกท้อหรือหวาดกลัว ชีวิตของพวกเขา
เป็นเรื่องล้อเล่นในหมู่คนทั่วไป ความแตกต่างของคนมีชื่อเสียงกับ

คนทั่วไปก็คือฝ่ายหลังปกติแล้วเรื่องจะหยุดอยู่แค่รั้วบ้านซึ่งจะมีเพียง
แค่นี้ก็คนที่ได้รู้ แต่สำหรับคนมีชื่อเสียงเรื่องนั้นจะกระจายไปทั่วโลก
หน้าซำยังต้องเผชิญกับการถูกกล่าวหาให้เสียเกียรติและถูกสาธิตโคลน
ด้วยสิ่งที่ไม่จริง

เหมือนกับที่คาย่าถูกกล่าวหาว่าท้อง

"เธอจะต้องใจเย็นก่อนนะ คาย่า"

มินจุนโอบไหล่ของคาย่า แต่คาย่ากำเ้ม้าส์แน่น ส่วนแขน
อีกข้างหนึ่งก็กอดเอวมินจุนเอาไว้ เธอไม่สนใจถ้าข่าวลือจะหยุดอยู่
แค่การท้อง แต่มันมีเหตุการณ์ไร้สาระตามมาอีก

นั่นคือหลักฐานที่บอกว่าเธอท้อง

ไม่มีทางที่ใครจะมีหลักฐานยืนยันว่าเธอท้อง เพราะเธอไม่ได้ท้อง
แต่มีชาวเน็ตคนหนึ่งตั้งข้อสันนิษฐานว่าหน้าท้องของเธอยื่นออกมา

หลังจากนั้นผู้คนก็เริ่มพูดคุยกันอย่างสนุกปาก แล้วเริ่มนำรูปของ
คาย่ามาเทียบที่ละรูป พวกเขาบางส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่น แขน แก้ม
หรือโคนขามาเทียบกับหน้าท้องว่าสัดส่วนสมดุลหรือไม่อย่างไร
โดยคำนวณด้วยสูตรทางคณิตศาสตร์อย่างจริงจังจนมินจุนไม่รู้ว่
ควรจะขำหรือจะโกรธดี

คาย่ารู้สึกว่คนพวกนั้นไม่ใช่คนเพราะทำเหมือนเธอไม่ใช่คน
คนพวกนั้นเป็นนักเลงคีย์บอร์ดที่ไม่กล้าแม้แต่จะเปิดเผยชื่อจริง และ
กำลังเล่นเกมพิจารณาว่าเธอท้องหรือเปล่าโดยใช้หลักการที่ไม่มี
ความสัมพันธ์กันเลย

คาย่าเลื่อนมือมาจับที่หน้าท้องพลางคิดว่าตัวเองอ้วนขึ้นจริงหรือ

"เธอยังสวยเหมือนเดิม"

"ทำไมจู่ๆ ถึงพูดแบบนี้ล่ะ"

"ฉันคิดว่าเธอคงจะสงสัย"

มินจุนยิ้ม แต่ค้ายารู้สึกหมดหวัง ความรู้สึกที่พุ่งขึ้นมาในหัวตอนนี้ ทำให้เธอลืมเส้นทางที่กำลังจะเดินไปชั่วขณะ มินจุนประสานมือของตัวเองกับมือของคยา อีกมือก็คล้องที่ข้อนิ้วของเธอ

"ยังผอมเหมือนเดิม"

"อย่ามาตลก"

"ต่อไปชีวิตของเราก็จะเป็นแบบนี้ไปเรื่อยๆ"

มินจุนกอดคยาแน่นพร้อมวางคางบนไหล่ของเธอ แม้น้ำหนักตัวของเขาที่โถมลงมาจะไม่ใช่น้อย แต่เวลาที่เขาวางคางบนไหล่ของเธอแบบนี้เธอกลับรู้สึกเบาและผ่อนคลายอย่างบอกไม่ถูก

"ทำไมจะต้องเป็นแบบนี้ด้วยนะ"

"ก็เพราะเราเก่งไง"

มินจุนตอบอย่างใจเย็น เขาเคยกังวลกับเรื่องพวกนี้ ตอนแรกเขาคิดว่าคงเป็นเพราะความมีชื่อเสียง จากนั้นก็คิดต่อไปว่าทำไมจึงมีชื่อเสียง แล้วคำตอบก็ง่ายดายมาก นั่นคือเพราะพวกเขาเติบโตและเพราะพวกเขาเก่ง มันไม่ใช่การคิดเข้าข้างตัวเองมากเกินไป แต่มันคือความจริง

"ทุกการกระทำและการเคลื่อนไหวของเราเรียกความสนใจจากคนอื่น ซึ่งมันเป็นเรื่องที่ไม่ดีเลย เพราะการเคลื่อนไหวจากมือของเราแค่นิดเดียวก็มีผลทำให้วงการอาหารของประเทศนี้เปลี่ยนไป เราไม่ได้เป็นเซพธรรมดา แต่เราเป็นสัญลักษณ์ของคนรุ่นใหม่โดยมีอาหารอยู่ในกำมือ"

ใช่แล้วล่ะ พวกเขาคือกลุ่มดาวที่เปล่งประกายงดงาม แต่ยังคงใช้เวลาอีกนานกว่าจะได้เป็นทางช้างเผือกแบบเรเชล

เวลาที่มองกลุ่มดาวคนเราต่างก็คิดจินตนาการมากมาย กลุ่มดาว
ต้องอยู่ตรงนั้นอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่เปลี่ยนแปลงไปตามความคิดคน คนดัง
ก็ต้องมีหัวใจที่แข็งแกร่งและอดทน

เพราะสิ่งที่พวกเขาต้องการไม่ใช่ชีวิตในรูปแบบปกติ

"เราจะต้องใจกว้างกว่านี้"

"เข้าใจแล้ว"

"สิ่งที่เราควรทำก็คือเมินเฉย ไม่เอาตัวเองเข้าไปอยู่กับการคิด
ไร้สาระแบบนั้น ไม่ว่าพวกเขาจะพูดอะไรก็ไม่ได้เกี่ยวกับเรา"

"ฉันก็รู้ดีอยู่หรอก"

แต่การที่รู้คำตอบก็ไม่ได้แปลว่าวิธีการแก้โจทย์จะถูกเสมอไป
ดังนั้นเขาคงจำเป็นต้องพูดออกมา

"งั้นมาทำให้พวกเขาู้กันดีกว่าว่าเราเป็นคนแบบไหน"

สีหน้าของคยาพลับจริงจัง

"ฉันจะทำให้พวกเขาไม่แม้แต่จะคิดล้อเล่นอีกต่อไป"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)